

Något att hoppas på för den som är ensam

Denna predikan hölls i Korskyrkan, söndagen den 1 februari 2009, av Micael Nilsson

Något att hoppas på för den som är ensam

I veckan har jag lärt mig ett nytt ord, "tillitsbrist". Idag talar många hälsoexperter om tillitsbrist som en ny folksjukdom. Vad betyder ordet tillit? Synonymordboken föreslår ord som: "förtroende, tro, hopp", d.v.s. att ha något eller någon att lita på. Motsatsordet är: misstro, d.v.s. att inte ha någonting att lita på eller att hoppas på. Tillitsbrist gör människan passiv och t.o.m. destruktiv. Och allt detta tär på hälsan, både fysiskt och psykiskt.

En av Aftonbladets reportrar rapporterade hem från krigets Irak: "Hopplösheten breder ut sig. När de som är utan hopp blir tillräckligt många bränner de jorden."

De som är utan hopp bränner jorden. Det tror jag är sant inte bara om krigets Irak, utan också om dagens Sverige. Varför kastar fotbollshulliganer sten. Varför växer alkoholproblematiken. Varför väljer unga människor att inte leva längre? Varför ser jag sönderslagna busskurer nere i Hässleholmen nästan varannan vecka, när jag åker till kyrkan? Här är svaret: "När de som är utan hopp blir tillräckligt många bränner de jorden."

Hopp är ett stort ord. Hopp är att ha någonting att se fram mot, vara glad över och hämta kraft ur. Utan hopp blir allt hopplöst.

Den gamle predikanten Frank Mangs har sagt något om människan som jag tycker är något av det mest träffsäkra jag läst. Han skriver: "Människan är ett gråtande barn och ett rytande lejon, på en och samma gång." Men varför gråter barnet? Och varför ryter lejonet? Svaret kanske fanns i ordet tillitsbrist. Därför inledde vi får några veckor sedan en predikoserie. Den kommer att löpa genom många gudstjänster i vår. Bibeln är nämligen fylld av hoppfulla ord och gamla löften. Ord som miljontals människor läst i tusentals år. Ord som lyft, tröst och bunit. Ord som fortfarande är fulla av skaparkraft. Jag ser det också i Jesu liv. Vad var styrkan i hans förkunnelse? Varför förvandlades människor i hans närhet? Svaret är att han gav människor något att hoppas på. Han löste människor ur tillitsbristens förlamning.

I våra tidigare gudstjänster har vi sett på två viktiga områden där vi behöver hopp:

1. Hopp för den som inte räcker till
 2. Hopp för den som inte kan förändra sig själv
- Dagens rubrik lyder: Hopp för den som är ensam.

ENSAMHET... VAD ÄR DET?

Jag ska läsa några ordspråk och sentenser om ensamhet. Det här är olika människors tankar. Lyssna:

"Den som vill ha en felfri vän förblir ensam."

- Den väg du går ensam för bort från dig själv. (Per Lagerkvist)

"Aldrig är man så ensam, som när man är två med fel person."

"Ensam är skönt att vara när man önskar vara det, men inte när man är tvungen att vara det." (Anette Kolb)

"Det finns vägar som är så smala att man måste gå dem ensam." (Stig Johansson)

"Ensamhet är det fruktansvärta höga pris vi betalar för att slippa sällskap." (Carl Hammarén)

"Ensamhet är Guds audiensrum."

"Ensamhet är en bra plats att besöka, men en dålig plats att stanna på."

"Ensamheten har en viss benägenhet att söka sig till den som avskyr den och att undfly den som söker den."

"Innerst inne i varje människa bor ångesten för att vara ensam i världen, glömd av Gud, överhoppad i detta väldiga hushåll av miljoner och miljoner." (Sören Kierkegaard)

"Jag har tre stolar i mitt hus: en för ensamhet, två för vänskap, tre för sällskap."

"Man är aldrig helt ensam. Dessvärre är man alltid tillsammans med sig själv."

"Saliga äro de få, ty de äro lätträknade."

"Tänk vad ensam ensamheten skulle bli om alla ensamma gick tillsammans."

Det verkar som om flera av dessa tänkare har upptäckt att ensamheten är dubbelbottnad. Den finns en god ensamhet och det finns en svår ensamhet. "Ensam är skönt att vara när man önskar vara det, men inte när man är tvungen att vara det." (Anette Kolb)

DEN GODA ENSAMHETEN

Först några ord om den goda ensamheten. Om Jesus läser jag, Matt 14:22-23: "Sedan befallde han sina lärjungar att stiga i båten och fara i förväg till andra sidan sjön medan han skickade hem folket. Så snart han hade gjort det gick han upp på berget för att vara för sig själv och be. Där var han ensam när det blev kväll."

Jesus sökte ensamheten, ensamheten med Gud. Han sökte dessutom också ensamheten med sina lärjungar. Han tog dem åtsidan, bort från offentligheten då och då. Jag har lärt mig att älska orden i Mark 4:34: "... när han hade blivit ensam med lärjungarna förklarade han allt. " Det finns en förklarande ensamhet. Så som två älskade ofta söker

Något att hoppas på för den som är ensam

Denna predikan hölls i Korskyrkan, söndagen den 1 februari 2009, av Micael Nilsson

ensamheten för att få vara tillsammans med bara varandra behöver vi också söka ensamheten med Gud. Det var väl så han tänkte, han som sa att "Ensamhet är Guds audiensrum."

DEN SVÅRA ENSAMHETEN

Men det finns också en svår ensamhet. När Gud skapat världen säger han om och om igen att allt är gott. Men plötsligt bryts idyllen. Gud säger att någonting inte är gott. Lyssna, 1 Mos 2:18: "Det är inte gott att mannen är ensam." Första gången Bibeln säger att något inte är gott är när Gud ser en ensam människa. Det är den svåra ensamheten. Den påtvingade.

Bibeln säger att Jesus var prövad i allt. Kände han ensamhet? En bibeltext handlar om det på ett påtagligt sätt. Det är berättelsen om Jesus i Getsemane.

Dramat utspelas inför korset. Jesus ska snart förrådas och utlämnas för att dödas. Då tar han med sina lärjungar till Getsemane trädgård. De går ett stycke innan Jesus säger: - Sitt kvar här medan jag går ett stycke bort och ber. Så tar han med sig Petrus, Jakob och Johannes ännu ett stycke in i trädgården. Han ber dem: - Stanna här och vaka med mig. Därefter läser vi att han "...gick lite längre bort, kastade sig till marken och bad..." (Matt 26:39)

Det är inte bara en intressant historia. Jesus trampar upp en väg. Jesus visar en princip. Den har lite att göra med citatet som sa: "Jag har tre stolar i mitt hus: en för ensamhet, två för vänskap, tre för sällskap."

JESUS VILLE HA SÄLLSKAP. HAN VILL DELA SITT LIV MED SINA LÄRJUNGAR

Ibland möter jag frågan: - Varför behöver jag en församling? Kan jag inte vara kristen för mig själv? Men inte ens Jesus ville leva för sig själv. T.o.m. han såg sitt behov av gemenskap. När han nu ska möta sitt livs största prövning behöver han den gemenskapen.

Den där större gemenskapen kan nu få vara en bild för kyrkan, församlingen. "Ögat kan inte säga till handen: "Jag behöver dig inte", och inte heller huvudet till fötterna: "Jag behöver er inte.", skriver aposteln Paulus, (1 Kor 12:21). Det är inte en föreläsning om anatomi han håller. Han talar om oss. Vi kan inte säga till varandra: - Jag behöver dig inte. Jag önskar att kyrkan skulle vara en ensamhetskrossare. Jag önskar att kyrkan skulle vara en tillhörighet, en familj, en plats där du kunde få känna att du behövs. För Gud vill ge dig en sådan plats. Lyssna till några bibelord:

"Sjung till Guds ära, lovsäg hans namn. Gör väg för honom som drar fram genom öknarna. Hans namn är Herren, fröjdas inför honom, de faderlösas fader och änkors försvarare, Gud i sin heliga boning, en Gud som hjälper de ensamma till ett hem..." (Ps 68:5-6)

Så var det tänkt, och det är Gud som har tänkt. Gud vill hjälpa den ensamme till ett hem. I Guds rike ska det inte finnas hemlösa. Paulus skriver till församlingen i Efesos, Ef 2:19: "Alltså är ni inte längre gäster och främlingar utan... har ert hem hos Gud."

Ett annat ord för kyrkan är församling. Ordet är tydligt. Det handlar om människor som församlats. Kristendomen är inte en privatreligion. Gud församlar människor, och i deras gemenskap uppenbarar han sig själv.

Men jag vet också att det är svårt. Det blir inte alltid som Gud tänkt. Det finns människor som lämnar Guds församling i besvikelse. Det finns varmt troende människor som ändå upplever ett utanförskap, som känner sig osedda och överhoppade.

Bilden är inte enkel och inte självklar. Ibland beror utanförskapet på oss själva. Vi ville bara ha, andra skulle ta hand om oss, våra förväntningar var orealistiska, svåra erfarenheter gjorde oss skygga, så vi drog oss undan. Andra gånger var det gemenskapen i kyrkan som var slutet, vi kom inte in. Så vi måste fortsätta att arbeta på den bilden. Varje människa som lämnar kyrkan besviken på att inte ha blivit sedd och bekräftad är ett oerhört misslyckande. Vi kan ha många åsikter om det och många idéer om vad kyrkan borde göra för att bli bättre på sitt välkomnande, men det enklaste och viktigaste vi kan göra idag är förmodligen att se oss omkring och bry oss om varandra, för medmänsklighet kan inte läggas ut på entreprenad.

JESUS TAR MED SIG PETRUS, JAKOB OCH JOHANNES EN LITEN BIT TILL

För så måste det vara. Den stora gemenskapen i kyrkan är fantastisk. Men du behöver också en mindre gemenskap för förtroliga samtal. Jag tror inte att du ska stå i talarstolen i kyrkan och lämna ut dig själv alltför mycket. Men jag tror att vi alla behöver få dela våra liv lite mer med människor vi har det förtroendet för, och den närheten till.

Vi försöker hjälpa varandra några steg på vägen genom att erbjuda husgruppsgemenskaper. Tala med oss om du tror att det skulle vara till hjälp för dig. Det är inte säkert att det är där du känner dig frimodig att tala om allt, men det är åtminstone ett forum för mer vardagsnära samtal, och det är väl inte så illa så.

Du behöver några att ta med några steg till in i ditt Getsemane. Vem talar du med när livet rasar? Vem ringer du till och säger: - Be för mig idag?

Jag tror att Gud vill hjälpa oss också till sådana relationer. Men det är ingenting man får över en natt. Förtroende växer långsamt. En klok vers från Ordspråksboken hjälper oss att förstå något av det, Ords 19:6: "Den mäktige smickras av många, den frikostige har allas vänskap." Man får vänner genom att själv vara en. Du kan inte kräva vänskap av din omgivning. Dina krukväxter växer inte för att du skäller på dem. Du måste ge dem näring. Vänskapen växer genom din generositet och vänskap.

Något att hoppas på för den som är ensam

Denna predikan hölls i Korskyrkan, söndagen den 1 februari 2009, av Micael Nilsson

LÄNGST IN I GETSEMANE ÄR JESUS ENSAM

Jesus måste lämna också Petrus, Jakob och Johannes. Han kan bara säga: - Be för mig. De sista stegen in i trädgårdens mörker den här natten måste han ta själv, och längst in i Getsemane är han ensam. Jag tyckte mycket om Stig Johanssons ord: "Det finns vägar som är så smala att man måste gå dem ensam." Det fick mig att tänka på Jesus.

Det är bara att inse livets realiteter. Om vi inte gör det kommer vi att förbittras och ständigt vara besvikna på allt och alla. Det finns steg vi måste ta ensamma. Det finns platser och djup dit ingen kan följa oss.

Ibland kommer människor till kyrkan med en förhoppning att den ska vara lösningen på ALLA deras problem. Men det kommer ingen kyrka att lyckas med.

Ibland hör jag människor som går in i äktenskap med förväntningar på att äktenskapet ska vara svaret på all den längtan de någonsin burit på. Det kan inte vara sunt.

Vi måste helt enkelt inse att det finns vägsträckor där ingen kan följa oss. Andra kan be för oss, älska oss, stödja oss, men någonstans måste vi ibland också möta vår egen ensamhet.

Längst in i Getsemane kämpar Jesus ensam. Då lägger evangelisten Lukas till några ord, Luk 22:43: "En ängel från himlen visade sig för honom och gav honom kraft." För där, längst in i din ensamhet, finns Gud.

Där uppenbaras sanningen om dig och Gud. Har du en Gud eller inte. Så kommer ordet "tillitsbrist" in i bilden. Vad... eller vem, har du att lita på där du själv är ensam? Vad... eller vem stärker dig när inga människor längre kan följa dig? Vad... eller vem möter dig i din djupaste förtvivlan, längst in i trädgårdens mörker?

Lyssna igen till några bibellöften:

"Glömmer en kvinna sitt lilla barn, bryr hon sig inte om den hon själv har fött? Och även om hon skulle glömma, glömmer jag aldrig dig." Nej, ditt namn är skrivet i mina händer..." (Jes 49:15-16)

"När du går genom vatten är jag med dig, vattenmassorna skall inte dränka dig. När du går genom eld skall du inte bli svedd, lågorna skall inte bränna dig. Jag är Herren, din Gud..." (Jes 43:2-3)

"Lev inte för pengar; nöj er med vad ni har. Gud själv har sagt: Jag skall aldrig svika dig, aldrig överge dig..." (Hebr 13:5-6)

AVSLUTNING

Låt mig sammanfatta, kort: Vi behöver hopp. Paulus skriver om Hoppets Gud som vill fylla oss. Idag har vi talat om hopp för den ensamme.

Gud vill för oss till ett hem. Jesus visade att han behövde gemenskapen med andra. Gud vill hjälpa dig att hitta en kyrka. Inte en fullkomlig, men en

gemenskap som blir ditt hem. Dessutom behöver du bygga djupa relationer där du kan dela ditt liv lite till. Du får inte sådana relationer genom att kräva dem, utan genom att själv ge vänskap. Men trots allt vad människor kan betyda för oss, är det ändå sant, att någonstans finns en inre ensamhet som bara Gud kan fylla.

Han har lovat att göra det. Jesus sa: - Guds rike är inom er. Därför behöver vi ta tid med den goda ensamheten, för att upptäcka att det är sant: - Guds rike ÄR inom oss. Det kan rent praktiskt innebära att du sitter några minuter i tystnad och bön varje dag, innan du ger dig ut i livets stormar, och bara söker hans närhet och kärlek. Ett annat sätt att bli påmind om hans närvaro är det dukade nattvardsbordet dit vi nu ska gå. Det bordet förmedlar hopp in i vår ensamhet på alla plan. Vi äter tillsammans, för vi hör tillsammans, och när vi äter och dricker är det djupast sett Jesus själv vi tar emot. Lyssna, 1 Kor 10:16-17: "Välsignelsens bägare som vi välsignar, ger den oss inte gemenskap med Kristi blod? Brödet som vi bryter, ger det oss inte gemenskap med Kristi kropp? Eftersom brödet är ett enda är vi - fast många - en enda kropp, för alla får vi vår del av ett och samma bröd."